

Patoisan de l'amicala de Savegny-Fori

Autor(en): **Duboux, F.**

Objektyp: **Article**

Zeitschrift: **L'ami du patois : trimestriel romand**

Band (Jahr): **10 (1982)**

Heft 3

PDF erstellt am: **27.04.2024**

Persistenter Link: <https://doi.org/10.5169/seals-240435>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Inhalten der Zeitschriften. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern.

Die auf der Plattform e-periodica veröffentlichten Dokumente stehen für nicht-kommerzielle Zwecke in Lehre und Forschung sowie für die private Nutzung frei zur Verfügung. Einzelne Dateien oder Ausdrucke aus diesem Angebot können zusammen mit diesen Nutzungsbedingungen und den korrekten Herkunftsbezeichnungen weitergegeben werden.

Das Veröffentlichen von Bildern in Print- und Online-Publikationen ist nur mit vorheriger Genehmigung der Rechteinhaber erlaubt. Die systematische Speicherung von Teilen des elektronischen Angebots auf anderen Servern bedarf ebenfalls des schriftlichen Einverständnisses der Rechteinhaber.

Haftungsausschluss

Alle Angaben erfolgen ohne Gewähr für Vollständigkeit oder Richtigkeit. Es wird keine Haftung übernommen für Schäden durch die Verwendung von Informationen aus diesem Online-Angebot oder durch das Fehlen von Informationen. Dies gilt auch für Inhalte Dritter, die über dieses Angebot zugänglich sind.

PATOISAN DE L'AMICALA DE SAVEGNY—FORI

L'è lo 29 dâo mâi de djuin 1982 que là meimbro de l'Amicâla sè sant eimbantsî po l'âo salyâita de l'annâie. A bounn'hâora, quauque z'on l'ant modâ, du la Plyèce Tsaudèron de Lozena, avoué l'onibu tot nâovo de l'Ageince Rémy de Lozena. Aprî avâi rapertsî lè z'ami de Savegny, Forî et Pouâidâo, no no sein trovâ 'nna cinquantanna de fidélo et dzoyâo z'ami, benhirâo de sè revère et de fronnâ pè lè grantè tserrâirè po coumeincî, pu pè la Tserrâire dâo vegnoûblyo à travè lo risoleint et verdèyeint payî de la Coûta ein alleint contro lo Djura.

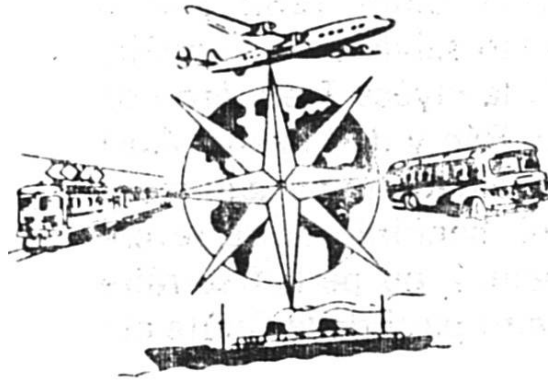
Lo tein, que fasâi pouta mena adan que no z'ein châtât fro dâo lyî, s'è remet de bouna quand s'è apèçu que lè patoisan l'avant met lè vâilè po l'âo veriâ, que cein l'è tot parâi bin agriâblyo pè la natoûra adan que lo sèlâo fâ risetta : l'è dan 'nna ride tchance ein sti mâi de djuin que l'a ètâ tot pè brelâirè et l'a bin contrèyî lè payîsan po fère lè fein.

On avâi couâita d'arrevâ âo premî arrêt de la matenâ, à St Cergue, po fère lè dyîzhâorè, coumeint de coutema, sè demourtî lè tsambè, bâire quartetta po lè z'on, onn'ècouèletta de câfé âo de thé po lè z'autro po fère à dècheindre lo taillé âi grâobon; cein l'è ion dâi plye galé momeint de la dzornâ, l'è sù.

Adî ein an faut allâ et, âo bet d'nna vouerbetta, on arreve à La Givrine yô lo Djura l'a met sa bèguina de niollè coumeint bin soveint, mâ sant prâo hiautè po qu'on pouèssu tot parâi dzoyî dâo payîsâdo de patourâdzo et de sapallè.

Pu vouâiquie la frontiére, La Tiûra, lè gabelou suisses, lè Français, que vîgnant pas no tracassî; on tsandze de l'erdzeint po pâyî lo bâire et lo medzî à Morez et no sein benhirâo de no trovâ tsî noûtrè vesin et ami français. Christian, dan l'homme que guide noûtron n'onibu, l'è dein son payî mâ, coumeint yo vâidè, ye reste ein Suisse yô sè plyé bin, dâo momeint que l'è li que no z'a dzà guidâ l'an passâ âo lé Blyû po noûtra verlâ. Ora, vâitcé Lè Rousses et l'è dèvant midzo qu'on arreve à Morez, tot djusto po fère 'nna veriâ pè la vela dâi lenettè et bâire on verro de vin d'Alzace, onna galésa gotta que no z'arroûse prâo bin la guierguetta dèvant dinâ, à l'Hôtè de la Poûsta. N'ein prâo bin dinâ, que no z'a ètâ servi pè dâi grachâo-sè sommelière française.

Aprî lo dinâ, ma fâi, lo mau payî sè fâ cheintre et l'è pas quiestion de mé tsaussemâllî perquie, Djan-Rosset l'a ècovâ totè lè niollè et adan, remé pè Lè Rousses, pu Boû-d'Amont passâ la douana sein tracasseri et adiû la France.

On arreve âo Seindâ, pu âo Lieu, âo Pont, âo bet dâo lé, yo no faut no z'arretâ po no dessâtî, mâ pas avoué l'îgue de stisse, de bî savâi. Aprî clli bon momeint, faut rein-modâ, s'on vaô pas sè mettrè dè né, et vâitcè Vaulion, galé velâdzo âo crô de la comba, pu on riaiet que serpeinte permi s'n adze, tot dâo long de la tserraîre, lè pâqui avoué lâo z'armailè, Romanmotî, Croy pu, tot d'on coup, onn'èteindyâ de payî à perta de yûva, einviron du la Broûye quâsu tant qu'à Dzenèva : quin bî tot parâi; Pompaples yô no sein, que diant, à la mâiti dâo mondo. Lo

Moulin Bornu, La Sarraz et son tsatî yô fûrant frecassif, ein 1802, pè lè Bourla-Papâi, lè z'archîvè fèodâlè : l'ant rîdo bin fé, tè bourlâi pi !

Et pu, coumeint noûtron bossî Dzpaquie l'avâi propousâ, tandu que no sein à La Sarraz, de vesitâ lo novî Musé dâo Tsevau, l'onibu no tsampe tot proûtso, à recoulon, po qu'on ouéssô se lâi einfattâ tot assetoù. L'ein valyâi bin la peinna, n'ein ein yû dâi tsoûsè, lo vo djûro, et vo vu pas dere tot cein qu'on a pu vère rappoo âi tsevau, âi diligeince dâi z'autro yâodzo et tot.

Mè mouso que tî lè z'ami sant bin reintrâ tsî leu et adan faut dere on tot granmaci à noûtron bossî et âo comitâ que l'ant bin preparâ sta salyâita yô tot l'è bin z'u et que vâo prâo sù laissî on soveni agriâblyo âi z'ami patoisan de l'Amicâla de Savegrî—Forî et einveron.

F. Duboux

